

Περιμένω το ΤΑΛΩΣ και βαδίζω πάνω κάτω το υπόστεγο νευρικός. Το έχω συνηθίσει να μην περιμένω καθιστός τα βαπόρια τη νύχτα. Πάνε αρκετά χρόνια από τότε που έτρεχα φορτωμένος με τη σκηνή και τον υπνόσακο για να προλάβω, αργά το βράδυ πάλι, το ΝΤΑΛΙΑΝΑ στη Σέριφο. Είχα γείρει πάνω στο σάκο μου και ούτε που κατάλαβα πως με πήρε ο ύπνος. Με έναν μαγικά συγχρονισμένο τρόπο άνοιξα τα μάτια μου την ώρα που το βαπόρι φόρτωνε τα τελευταία αυτοκίνητα. Συνειδητοποιώντας πως η εικόνα αυτή δεν ερχόταν από τον ανεξερεύνητο αστερισμό του ασυνειδήτου μου, αλλά πως το πλοίο ήταν όντως εκεί «έτοιμο προς αναχώρηση», με τη γλυκιά αίσθηση του ύπνου ακόμα έκανα ένα κατοστάρι που πρέπει να προσέφερε άπειρο γέλιο στους άγρυπνους παρατηρητές του καταστρώματος.

Ημουν δεν ήμουν είκοσι χρονών και η κούραση από τις διακοπές με είχε καταβάλει. Γιατί στα είκοσι και στις Κυκλάδες κανείς δεν πάει διακοπές για να ξεκουραστεί. Οι διακοπές και η ξεκούραση είναι κατακριτέα ασύμβατες έννοιες σε αυτή την ηλικία. Κάτι τέτοια σκεφτόμουν όταν το φως του πλωριού εφίστιου ξεπρόβαλε πάνω από τη σκεπή των κτιρίων του πάλαι ποτέ Τελωνείου. Το φωταγωγημένο γιοστ, πλαγιοδετημένο μπροστά στα κτίρια που πριν ενάμιση αιώνα σχεδίασε ο Αλέξανδρος Γεωργαντάς, δεν μου απέσπασε την προσοχή. Περίμενα το ΤΑΛΩΣ και σ' αυτό είχα επικεντρωθεί. Πρέπει να είχαμε αφήσει αρκετά

μίλια πίσω μας το λιμάνι της Ερμούπολης όταν πλέον άναψε η κουβέντα στη γέφυρα. Πορεία 085° για Μύκονο. Τα μάτια μου έχουν συνηθίσει στο σκοτάδι και τα φωτάκια στις κονσόλες λάμπουν σε αυστηρούς σχηματισμούς. Ήμουν αποφασισμένος να μη βγάλω μιλιά καθ' όλο το ταξίδι. Τα δημοσιογραφικά εργαλεία, φωτογραφικές μηχανές και κασετόφωνα, ή όπως τέλος πάντων λέμε τα μηχανήματα ψηφιακής ηχογράφησης, δεν θα είχαν κανένα πρόβλημα αν θα έμεναν για όλα τα μίλια της διαδρομής καταχωνιασμένα στον πάτο του back rack.

Ποτέ άλλωστε δεν είδα με καλό μάτι τους μπουκαδόρους της γέφυρας, όλους αυτούς που με άνεση αρχιπλοίαρχου παρελαύνουν από βαρδιόλα σε βαρδιόλα σαν να μην έχουν καταλάβει πως στα βαπόρια, όσο φιλόξενα κι αν είναι, ανάμεσα σε πολλά άλλα πρέπει να σεβόμαστε την ιερότητα της γέφυρας και την ομερτά του μηχανοστασίου. Αν ήταν στη δική μου διακριτική ευχέρεια, πλάι στα κλασικά ταμπέλακια «Mind your head» θα κολλούσα κι ένα ακόμη που θα έγραφε «Keep your mouth shut». Η αρχική αμηχανία μου όμως θα σπάσει σχετικά γρήγορα. «Να κεράσουμε καφέ;» Και τα φιλέματα της γέφυρας δεν θα σταματήσουν εκεί. Ξαν η σιωπή που είχε προηγηθεί να ήταν το προοίμιο μιας μακράς, βαθιάς και ανθρωπίνης επικοινωνίας ανάμεσα σε μια δεμένη ομάδα κι έναν αλεξιπτωτιστή που προσγειώθηκε άξαφνα στον πιο ιερό χώρο του βαποριού. Ξαν ο αέρας που έμπαινε από την ανοιχτή βαρδιόλα να μας φρεσκάριζε και τη διάθεση.

Τάλως ο χαλκός, ο χάλκινος Τάλως, ο ανθρωπόμορφος γί- ➤

Ένα οχηματαγωγό δοκιμασμένο στις θάλασσές μας. Μια οικογενειακή εταιρεία. Ένα δεμένο πλήρωμα. Από τη Δραπετσώνα στο Βόρειο και στο Ανατολικό Αιγαίο, στις Κυκλάδες, στα Δωδεκάνησα και στην Κρήτη, το ΤΑΛΩΣ ανεβοκατεβαίνει τα πελάγη και προσεγγίζει τα λιμάνια χωρίς διακρίσεις και επιλεκτικές στάσεις. Στη συνέχεια, ο πλοίαρχος κ. Κώστας Βεληλιόπουλος μοιράζεται τις σκέψεις του στον «Ε»

Το «ασανσέρ» του αρχιπελάγου

ΚΕΙΜΕΝΟ-ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ: ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΝΟΤΑΡΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΙΣ ΚΥΚΛΑΔΕΣ